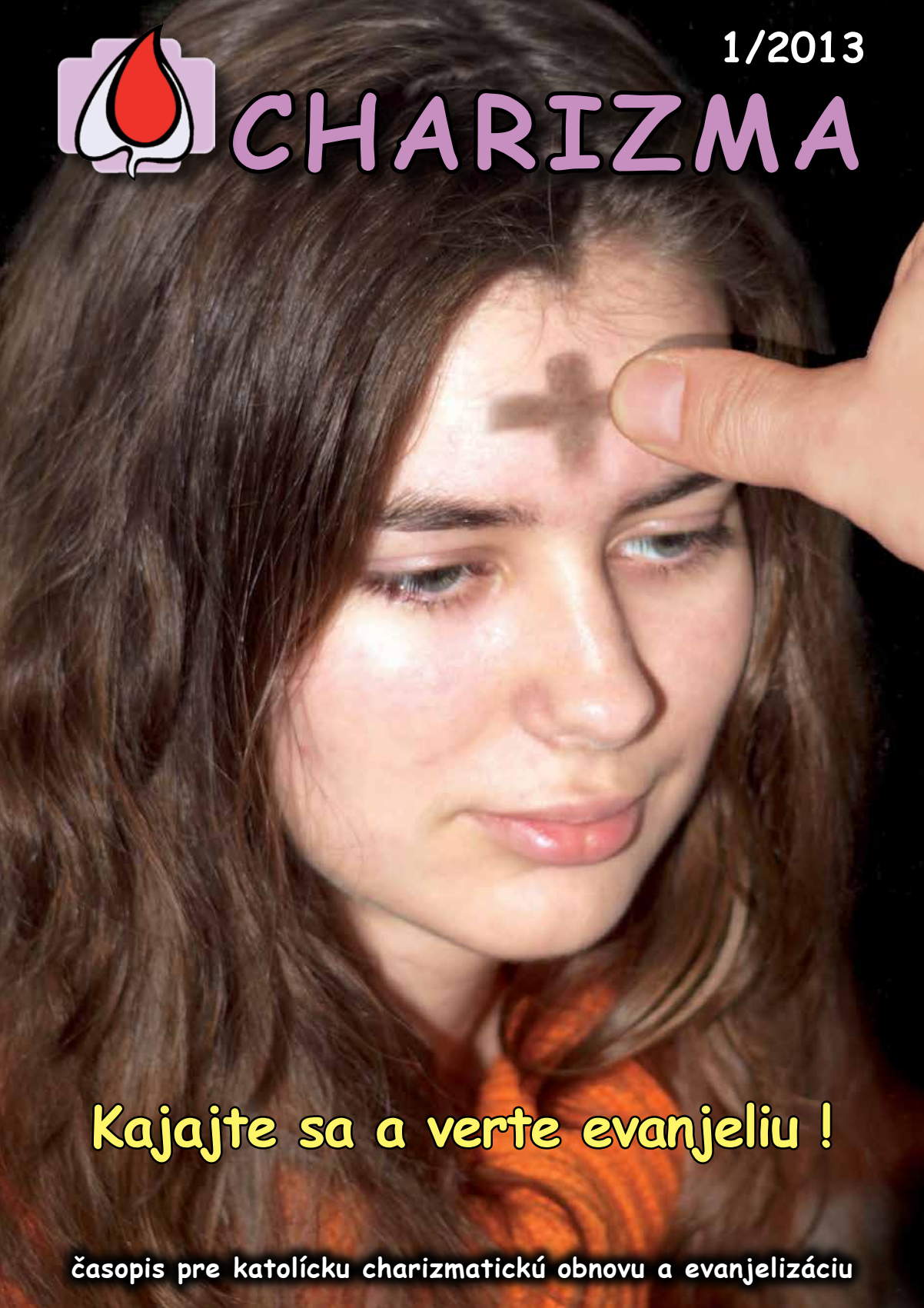

1/2013

CHARIZMA

Kajajte sa a verte evanjeliu !

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Verím, Pane, ale nech verím pevnejšie,
dúfam, Pane, ale nech dúfam istejšie,
ľutujem, Pane, ale nech ľutujem ešte väčšmi.

Klaniam sa Ti ako prvému počiatku,
túžim po Tebe ako po poslednom ciele,
chválím Ťa ako večného dobrodincu,
vzývam Ťa ako svojho milostivého ochrancu.

Ved' ma svojou múdrosťou, ovládaj ma svojou spravodlivosťou,
utešuj svojou láskavosťou, chráň ma svojou mocou.

Obetujem Ti svoje myšlienky, aby sa vzťahovali len na Teba,
svoje reči, aby zneli len o Tebe,

svoje skutky, aby boli podľa Tvojej vôle,
všetko, čo mám znášať, aby to bolo na Tvoju česť.

Chcem, čo Ty chceš, chcem, pretože Ty chceš,
chcem, ako Ty chceš, chcem, dokedy Ty chceš.

Prosím, Pane, osviet' môj rozum, očisť moje telo, posväť moju dušu.

Nech oplakávam predošlé hriechy, nech odháňam budúce pokušenia,
nech naprávam svoje hriešne sklony,
nech sa cvičím vo vhodných čnostiach.

Daj mi, dobrý Bože, lásku k Tebe,
nenávisť k hriechu a opovrhnutie voči svetu.

Nech sa usilujem predstavených poslúchať, podriadeným pomáhať,
priateľov chrániť, nepriateľom odpúšťať.

Nech telesné žiadosti premáham prísnosťou, skúpost' štedrosťou,
hnev vládnosťou, vlažnosť zbožnosťou.

Daj mi múdrosť v rozhodovaní, vytrvalosť v nebezpečenstve,
trpezlivosť v protivenstve, pokoru v šťastí.

Daj, Pane, aby som bol v modlitbe pozorný a horlivý,
v jedle mierny, v práci usilovný, v predsavzatí stály a pevný.

Nech sa usilujem byť vnútorne nevinný, v zovňajšku skromný,
nech je moje obcovanie s ľuďmi príkladné,
môj život podľa Tvojich prikázaní.

Nech sa usilujem o skrotenie prirodzenosti,
nech sa starám o zachovanie milosti,

nech zachovávam zákony a nech si tak zaslúžim spasenie.

Nech sa naučím od Teba, aké nepatrné je všetko pozemské,
aké vznešené je všetko nebeské, aké krátke je všetko časné,
aké trváce všetko večné.

Daj, aby som sa na smrť pripravil,
aby som sa bál súdu, aby som prišiel do raja.

Skrze Krista nášho Pána.

Amen.

SPRAVODAJSTVO
FORMÁCIA

2
Mons. Peter Brodek
generálnym vikárom
Zasadnutie rady

6
Ovocie Ducha
- Láska

8
Pôst a srdce

11
Ocitol som sa
na úplne novej ceste

16
Daj všetko,
čo máš ...

18
Bola som tam, odkiaľ sa
ľudia nevracajú

21
Reinkarnácia a kresťanstvo

AKTUÁLNA TÉMA
PREDSTAVUJEME

OBNOVENÁ MLÁDEŽ
SVEDECTVO

OTÁZKY A ODPOVEDE

Milí čitatelia „Charizmy“!

Dostáva sa vám do rúk prvé tohtoročné číslo, ktoré prichádza s istými zmenami. Počas ôsmich rokov sa na tvorbe časopisu Charizma najviac podieľal jeho šéfredaktor Vdp. Imrich Degro. Nakoľko požiadal o uvoľnenie z tejto úlohy, chcem mu v mene všetkých členov Charizmatickej obnovy i priaznivcov nášho časopisu za jeho obetavú službu poďakovať i vyprosovať Božiu odmenu.

Zároveň vám predstavujem novú šéfredaktorku Mgr. Andreu Teplanovú, ktorá prijala túto zodpovednú úlohu v snahe pokračovať v tom, čo do dnešného dňa časopis priniesol pre naše obohatenie. Verím, že ju tiež budeme sprevádzať svojou modlitbou i aktívnou spolupracou. Želajme si spoločne, aby celý realizačný tím bol vedený Božím Duchom a aj prostredníctvom Charizmy posilňoval v nás chrám Ducha Svätého.

Peter Brodek

V lete som sa pýtala Pána, čo môžem pre neho urobiť. V srdci som počula: „Keď príde duchovný otec a povie, aby si mu s niečím pomohla, povedz áno.“ V tej chvíli mi to pripadalo absurdné. Ale keď sa u nás objavil a spýtal sa, či prijmem miesto šéfredaktorky časopisu

Charizma, vedela som, čo mám odpovedať.

Ďakujem za dôveru aj Vdp. Imrichovi Degrovi, ktorý stál pri zrode časopisu a vdýchol mu tvár. Verím, že Charizma bude naďalej Božím dielom.

Milí čitatelia, prosím vás o modlitby za tím redakcie a o spoluprácu. Rubrika listárení je tu pre vás. Potešia nás aj svedectvá alebo krátke správy z podujatí, oznamy akcií, ktoré plánujete. Ak máte záujem o odpovede na nezodpovedané otázky, takisto nám napíšte. Verím, že naše spoločné dielo prispeje k zjednoteniu, informovanosti a formácii spoločenstiev Katolíckej obnovy v Duchu Svätom.

„Viera bez skutkov je mŕtva.“ Je čas. Je priestor. Dokázať a žiť vieru. Chcem, aby aj vedenie redakcie časopisu Charizma bolo skutkom lásky.

Andrea Teplanová

Mons. Peter Brodek generálnym vikárom

Nitra - Nitriansky biskup Mons. Viliam Judák 1. januára v Katedrále sv. Emeráma oznámil veriacim meno nového generálneho vikára, ktorým sa stal Mons. Peter Brodek.

Je kňazom od roku 1991. Bol kaplánom v Krásne a v Trenčíne a od roku 1993 šesť rokov farským administrátorom vo farnosti

službou môže naplniť.“ Poprosil kňazov i laických veriacich o modlitbu, aby „sme na príhovor Bohorodičky Panny Márie, spoločne kráčali k Božiemu kráľovstvu“.

Generálny vikár má byť, podľa Kódexu kánonického práva, kňaz, ktorý má viac ako tridsať rokov, má byť pravoverný, bezúhonný, rozvážny a skúsený. Generálnemu vikárovi na základe úradu prislúcha v celej diecéze výkonná moc, ktorá patrí diecéznemu biskupovi, a to na vykonávanie všetkých administratívnych úkonov s výnimkou tých, ktoré si diecézny biskup rezervoval pre seba.

S radosťou sme prijali túto správu. Rozhovor s novým generálnym vikárom pripravujeme do ďalšieho čísla.

.et

foto: archív CH

Nitra – Klokočina. Od roku 1999 je špirituálom v Kňazskom seminári svätého Gorazda v Nitre a šesť rokov pôsobil ako exorcista. Šesť rokov bol koordinátorom Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska.

Otec Peter sa poďakoval nitrianskemu biskupovi za prejavenú dôveru a povedal: „Cítim, že tá chvíľa, kedy môžem aspoň trochu pomôcť, poslúžiť vám a stáť vo vašej službe pri vás a pri Božom ľude, ktorý nám je zverený, sa aj touto

Zasadnutie rady KCHOS

Madunice - Členovia Rady Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska mali pracovné stretnutie na fare v Maduniciach 10. novembra 2012. Zasadanie viedol koordinátor KCHOS Vdp. Dušan Lukáč. Hlavnou úlohou bolo plánovanie a zabezpečenie akcií, organizovaných KCHO na Slovensku v novom kalendárnom roku. Informácie o tvorbe internetovej stránky podal jej správca Vdp. Miroslav Kukla. O smerovaní a štruktúre časopisu Charizma informovala šéfredaktorka Andrea Teplanová.

.et

foto: archív CH

Vedúci sa rozhodli oživiť spoločenstvá

Nitra - V seminári sv. Gorazda sa 12. januára stretli vedúci spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom z nitrianskej diecézy. Hlavnou témou bolo obnovenie spoločenstiev.

Hodinové mohutné chvály otvorili stretnutie. Mons. Peter Brodek, už ako generálny vikár, sa osobnejšie než inokedy zdieľal o zmenách v jeho živote. Pokračoval prednáškou: Ako udržiavať v spoločenstvách zdravý Boží oheň. „Spoločenstvo oživuje prijatie služby,“ povedal.

Stretnutie sa ukončilo svätou omšou. Myšlienka z kázne ožila v srdciach prítomných: „On musí rásť a mňa musí ubúdať.“ (Jn 3,30)

.et

foto: Peter Teplan

Spoločenstvá nitrianskej diecézy v Trenčíne

Trenčín - Pravidelné stretnutie v Trenčíne 13. októbra
 charakterizovala myšlienka z katechizmu: **V týchto chudobných Duch pripravuje Pánovi ochotný ľud.**

Po chválach otec Peter v prednáške Ovoce Ducha Svätého priblížil ovocie vernosti a miernosti. Povedal: „Ak sme dostali Ducha, podľa Ducha aj konajme.“ Modlitby v skupinkách vystriedal blok otázok a odpovedí. Počas svätej omše sa prítomným prihovril Vdp. Miroslav Kukla: „Základom toho, aby sme prinášali dobré ovocie, je mať dobré

srdce - nenosiť v ňom neodpustenie.“ Pripomenul, že ak sa v spoločenstve modlí osoba s neodpustením, modlitba môže byť neúčinná.

Účastníci stretnutia odchádzali povzbudení slovami: „Dajme Bohu priestor, aby v nás konal.“ .et

foto: Mária Teplanová

Lubica Cibulová rozdelila stuhy
 na označenie vedúcich
 modlitbových skupín

Najmladší účastníci stretnutia

Stretnutie štatutárov hnutí s biskupom

Posledné tohtoročné stretnutie štatutárov z Rady pre laické apoštolské hnutia s otcom biskupom Rusnákom sa uskutočnilo 3.decembra 2012 v priestoroch Gréckokatolíckej eparchie v Bratislave. Prítomných bolo asi tridsať štatutárov alebo ich zástupcov.

Stretnutie začalo modlitbou vešpier, pokračovalo prezentáciou jednotlivých hnutí a ich plánovanými aktivitami na budúci rok. Každé hnutie má svoju webovú stránku, na ktorej budú uvedené všetky podrobnosti.

Otec biskup všetkým poďakoval, že svoji-

mi darmi a charizmami od Pána slúžia skrze svoje spoločenstvá tým, ktorí to potrebujú. „Nezabudnime im, každý na svojej úrovni, pripomenúť Rok viery, Rok svätého Cyrila a Metoda a Svetové dni mládeže a povzbudzovať ich, aby sa ich zúčastnili. Ja viem, prvá

veta bude: "Nemáme peniaze." Je pravda, že ich nie je nazvyš. Ale Boh sa ťa nepýta, či máš peniaze. On sa pýta, či chceš ísť. Ak chceš, On pomáha. Možno aj tým, že sa ti postará o prácu, ktorou si na cestu

zarobíš. Mnohí študenti si našli nočnú službu, napríklad v pekárňach. Otvorte ľuďom oči a otvoria sa im aj peňaženky. Pripomínam, že v tom istom čase budú aj Celoslovenské dni mládeže v Ružomberku. Znova vám ďakujem, že sa venujete núdznym, chudobným, inak obdarovaným, spoločenstvám detí, mládeže, rodinám... To všetko je veľmi dobré a potrebné. Dajme si však pozor, aby sme ich nevytvárali na spôsob dnešného sveta: celebrity k celebritám, bohatý k bohatým, chudobných priradíme k chudobným. Nezostaňme len pri vytváraní spoločenstiev detí, mládeže, manželov, babičiek... Na párty ide celá rodina. Iste, mladí tam majú svoj program, ale majú aj spoločné stolovanie a spoločný program s druhými. Syn a dcéra majú možnosť vidieť správanie svojich rodičov a naopak.

Tam to nevadí, keď sú spolu rôzne generácie. Ale to je Cirkev. Nie vyumelkované delenie. Dnes sa mladí nezaujímajú o starých a starí sa boja mladých. V TV dávali prenos futbalového zápasu v Saudskej Arábii. Bolo už desať hodín tamojšieho času a na štadióne boli celé rodiny. Trochu ma to zarazilo. U nás by matky s deťmi zostali doma. Matky zabávali síce malé deti, ale rodina bola spolu a deti mali možnosť vidieť otca, ako sa správa na štadióne. A ak je to miesto, ktoré nie je vhodné pre deti, tak tam nemá čo robiť ani otec," povedal.

Otec biskup svojim priateľským a neformálnym prístupom vytvoril veľmi príjemnú atmosféru stretnutia.

Elena Ferancová
foto: archív EF

Ovocie Ducha

V Prvom liste Korint'anom (13) nachádzame hymnus na lásku, zaradený medzi kapitolami o duchovných daroch(12) a ich používaní(14), iste nie náhodou. Božia láska je stredobodom pravej služby. Je osou i najlepšou cestou k darom i ovociu Božej milosti. Láska je Božou podstatou, a láska Ducha Svätého nám otvára cestu k mnohorakému ovociu Ducha. V predchádzajúcich myšlienkach som zdôrazňoval potrebu konať dobré dielo, ale ono je len vtedy dobrým, keď má v sebe ten zlatý punc Božej lásky, ktorou môžeme ozdobovať Boží obraz hlboko vtlačený do nášho života. „Milovaní, milujme sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha. ...Boh je láska.“ (1Jn 4,7-8) V Bohu sa zúčastňujeme na jej prijímaní i odovzdávaní. Každý človek je obdarený Božou láskou i schopnosťou milovať.

Pred časom jeden kňaz rozprával udalosť, ako určité obdobie bol blízkym

svedkom ťažkého zápasu o život očakávaného dieťatka. Jeho matka počas tehotenstva bola informovaná o vážnych poškodeniach, a podľa lekárov bolo len otázkou času, kedy ho potratí. Napriek tomu kňaz vysvetľoval i povzbudzoval oboch rodičov, aby boli ochotní všetko ponechať na vôľu Božiu. I za cenu, že ak aj dieťa príde na svet živé, bude sa možno potrebné celý život oň starať. Právo na zázrak života pochopíme iba vtedy, keď súhlasíme, aby sa uskutočnilo to, čo si praje Boh.

Dieťa sa skutočne narodilo, bolo to dievčatko, ale telesne tak postihnuté, že bolo odkázané na stálu opateru. Rodičia sa oň príkladne starali a mali ho veľmi radi. Po niekoľkých rokoch, pri jednej návšteve sa kňaz spýtal dievčatka, ktoré malo aj ďalších, zdravých súrodencov: „Keď vidíš svojich súrodencov behať a hrať sa, nie je ti ľúto, že ty s nimi nemôžeš?“ Odpovedala: „Nemôžem nič robiť, to je

Láska

pravda, ale som šťastná, že môžem žiť a že ich všetkých môžem milovať.“

Položme si otázku, čo viac si človek môže priať, ako žiť a milovať Boha, ľudí i seba? Všetko ostatné, čo nám Boh k životu dáva je iste prejav jeho lásky, ale ten najväčší, najvyšší a najviac obohacujúci ľudské srdce, je práve schopnosť milovať.

Ak Duch Svätý dáva svoje ovocie do nášho srdca a na prvom mieste nám dáva lásku, dáva nám to najvznešenejšie, čo nám môže dať. Láska Ducha Svätého je láska, ktorá tvorí; láska, ktorá miluje nie preto, že sme hodní lásky, ale preto, aby sme jej boli hodní. Božia láska v nás chce vytvárať dobro, čoraz viac dobra. Samozrejme, láska môže mať rôzne podoby. Môže byť vyjadrovaná i prijímaná rôznymi spôsobmi.

Sv. apoštol Pavol v hymne na lásku jej privlastňuje kvality, o ktoré sa môžeme všetci usilovať. Hovorí, že láska je trpezlivá, dobrotivá, nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé,

neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. (Porov. 1Kor 13,4-7)

Podobne sa vysvetľuje i prekladá prvé ovocie Božieho Ducha, láska, v náväznosti na ďalšie ovocie. Čiže preklad by mohol znieť aj nasledovne: „Ovocie Ducha je láska, ktorá je radostná, pokojná, zhovievavá, trpezlivá, láskavá, dobrotivá, verná.“

Obrazne povedané, láska je ako prameň. Voda, ktorá prúdi z prameňa, môže mať rôzne prí-

vlastky podľa chuti, minerálov, teploty či sfarbenia, ale vždy občerství. Tak aj láska Božia vždy občerstvuje srdce človeka, lebo pramení z Božieho srdca a vlieva ju do našich duší Duch Svätý. Nuž prosme Ducha, aby sme jej mali vždy dostatok i v jej

...láska Božia vždy občerstvuje srdce človeka, lebo pramení z Božieho srdca a vlieva ju do našich duší Duch Svätý.

rôznych prejavoch, aby nik z nás ani z našich blízkych nebol chudobný na lásku. Nech nás vždy a vo všetkom podnecuje láska Kristova, láska Božieho Ducha!

Peter Brodek

Pôst a srdce

Keď sa Ježiša pýtali, ktoré prikázanie je najdôležitejšie, odpovedal – Milovať Boha a bližneho ako seba samého. Tu sa nám naznačuje, v čom je podstata nášho života. V živote sa nám budú vždy prelínať tri základné vzťahy. Vzťah k Bohu, k bližnému a k sebe. Tieto vzťahy potrebujú byť živé a zdravé.

Práve pôst je čas prehodnotiť a skúmať kvalitu týchto dôležitých vzťahov. To sa najlepšie dá vtedy, ak vstúpime do svetla Ducha Svätého. On nás vovádza do každej pravdy. Vstup do jeho svetla sa ponúka vo výzve proroka Joela - ... obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, pôstom i plačom a nárekom, roztrhnite si srdcia, a nie rúcho, ...(Joel 2, 12-13). Pôst je časom obrátiť sa na Pána. Joel dobre

vedel, prečo sa má tento krok spájať s ľudským srdcom.

Ježiš kládol dôraz na srdce. Tvrdil, že z neho vychádza to, čo môže poškvrniť. Takže zo srdca vychádza aj to, čo môže viesť do pravdy vo vzťahu k Bohu, bližnému a sebe samému. Tým je láska. Aby základné vzťahy stáli v kvalite lásky, potrebujeme obnovu vnútra.

Obrátiť sa na Pána svojím srdcom je krok pokánia, uzdravenia srdca. To si bude vyžadovať roztrhnúť srdce. Dôležité je mať túžbu spoznať pravdivý stav nášho srdca. Roztrhnutie je nastavenie zrkadla svojmu srdcu. Sv. Izichios Sinajský hovorí – Tak ako ten, kto uprostred davu drží zrkadlo a pozerá do neho, vidí nielen svoju tvár, ale aj tváre tých, ktorí pozerajú do zrkadla spolu s ním, tak aj ten, kto pozerá do svojho srdca, vidí v ňom nielen svoj vlastný stav, ale tiež temné tváre démonov.

Nepriateľom sa treba pozrieť priamo do očí, priznať ich tváre a zabojovať. Tým bojom je pokánie, plač a nárek, zriekanie. Vtedy dávame priestor Duchu Svätému v našom srdci. Sv. Maxim Vyznávač tvrdí – Keď Boh prichádza do takéhoto srdca prebývať, preukazuje mu poctu tým, že do neho skrze Ducha Svätého vyrýva svoje vlastné písmená, tak ako to urobil v prípade Mojžišových kamených tabúl.

Náš pôst a pokánie umožní, aby sa naplnili v našom živote slová proroka Ezechiela – A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás, odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich. (Ez 36, 26-27)

Nech nás vždy pôst otvára k tomu, aby Boh mohol v nás spôsobiť to, že budeme kráčať podľa jeho nariadení, zachovávať jeho výroky a plniť ich – Milovať Boha a bližneho ako seba samého.

Juraj Pluta

13. Hymnus na lásku. – Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cenený kov a zinnia cimbál. Keby som mal dar prorocka a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchý prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol. Keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosloilo. Láska je trpezlivosť, láska je dobrota; nezávidí, nevyvíja sa, nevystatuje sa, nie je neľahobná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na záľ, neteší sa z nepravdy, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne. Prorocká prestane, jazyky zaniknú a poznanie pomine. Leho poznáme len s láskou. Keď pri- leho dokonale, prestane, čo je len čiastočné. Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, poznával som ako dieťa, u- ly stupeň viery, (poroz. 13, 2). rozličnosť duchov", čiže učil, od koho pochádzajú mimoriadne jazy (po- ruzlo o prave charizmy, sa totiž vyskytovali aj u pekanských náboženstiev, mohli pochádzať aj od zleho ducha). Dar jazykov, iak naceyany glo- pri velení Boha jazykmi, ktorým nerozumieli ostatní veriaci. Vysvetľovali "vysvetľovať jazyky". Cirkvi ako o Kristovom mystickom tele (poroz. 13, 9, 5) je jeden zo základ- nej teologie. kapitola je zasa napýňzannímia a Pavlových listov. Je to priam lyrický chva- sliznenia, ktorý zriedlom je Boh – Láska. dar dar gloriolácie, jazykmi, anjelskými" je zámerne hyperbola. živ v porovnaní s večným spásou je ako detský vek vo vztahu k dospelému.

14. Hymnus na lásku. – Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cenený kov a zinnia cimbál. Keby som mal dar prorocka a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchý prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol. Keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosloilo. Láska je trpezlivosť, láska je dobrota; nezávidí, nevyvíja sa, nevystatuje sa, nie je neľahobná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na záľ, neteší sa z nepravdy, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne. Prorocká prestane, jazyky zaniknú a poznanie pomine. Leho poznáme len s láskou. Keď pri- leho dokonale, prestane, čo je len čiastočné. Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, poznával som ako dieťa, u- ly stupeň viery, (poroz. 13, 2). rozličnosť duchov", čiže učil, od koho pochádzajú mimoriadne jazy (po- ruzlo o prave charizmy, sa totiž vyskytovali aj u pekanských náboženstiev, mohli pochádzať aj od zleho ducha). Dar jazykov, iak naceyany glo- pri velení Boha jazykmi, ktorým nerozumieli ostatní veriaci. Vysvetľovali "vysvetľovať jazyky". Cirkvi ako o Kristovom mystickom tele (poroz. 13, 9, 5) je jeden zo základ- nej teologie. kapitola je zasa napýňzannímia a Pavlových listov. Je to priam lyrický chva- sliznenia, ktorý zriedlom je Boh – Láska. dar dar gloriolácie, jazykmi, anjelskými" je zámerne hyperbola. živ v porovnaní s večným spásou je ako detský vek vo vztahu k dospelému.

Definovať vieru nie je vôbec jednoduché. Aj napriek tomu sa o to viacerí pokúšajú. Vo svojej podstate je to spolupráca Božieho a ľudského konania. Boh pripravuje pôdu v srdci človeka, či už sám alebo prostredníctvom niekoho, dáva mu poznanie a človek odpovedá. Viera je teda nezaslúžený dar, za ktorý je však človek zodpovedný a čaká sa od neho odpoveď Darcovi.

Viera, ktorá ma nezviera

Symbolicky by sme mohli povedať, že viera je ako krásna rozkvitnutá rastlina, ktorú dostaneme a okrem toho, že za ňu ďakujeme, staráme sa o ňu, aj keď kvety opadnú, aby mohla vo svojom čase opäť zakvitať.

Romano Guardini hovorí o viere nasledovne: „Viera nie je pocit alebo zážitok, ktorý by mal zmysel sám osebe, ale spätosť osoby so zjavujúcim sa Bohom, ktorá trvá i keď sa pocity zmenia alebo stratia.“ Ak si niekto myslí, že má vieru, keď je ľahké veriť a keď prídu problémy, uchyluje sa k poverám, nemá ani malú vieru, o ktorej hovorí Ježiš v evanjeliu: „Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko [...] nič vám nebude nemožné.“ (Mt 17, 20) Dokázať veriť aj v ťažkostiach chce odvalu a dôveru v Boha. Vtedy sa viera očisťuje od pocitov a posilňuje sa v nej to podstatné. Pápež Benedikt XVI. zdôrazňuje: „Je dôležité, v čo veríme, no ešte dôležitejšie je, komu veríme.“

Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí odpadajú od viery, pretože im Cirkev počas bohoslužieb (svätých omší, adorácii, ruženca, pobožností, atď.) nedáva pociťť určitý druh extázy, a tak ľahko prechádzajú k niečomu povrchnému, čo ich len nachvíľu povzbudí, uteší a keď im to nestačí, idú a hľadajú ďalej. Túžia po mystike, pre ktorú nebudú musieť nič spraviť, túžia po dare, o ktorý sa nebudú musieť starať, ale viera v Boha nutne potrebuje aj odozvu, a to slobodnú aj vtedy, keď sú ťažkosti a vyžaduje

si väčšie úsilie obstať v nemalých skúškach.

Sú kresťania, ktorí sú od malička vedení k tzv. „tradičnej viere“, ktorá spočíva v prejavoch viery bez viery a rozumu. Mnohí z nich odmietajú veriť, odvolávajú sa na to, že museli chodiť do kostola, modliť sa, atď. Odmietajú vieru, pretože podľa ich predstavy viera je niečo, čo ich zviera, obmedzuje. Nepochopili, že viera nutne potrebuje rozum, rovnako ako srdce potrebuje mozog. Sv. Tomáš Akvinský to vyjadril slovami: „Nikdy by som neveril, keby som nepoznal, že veriť je rozumné.“

Viera je tou najintímnejšou vecou človeka, a predsa nie je jeho súkromnou záležitosťou. Viera, o ktorú by sa človek nedokázal podeliť a dávať ju ďalej, by bola proti zdravému rozumu a ako píše sv. Jakub, viera bez skutkov, bez konkrétnych prejavov, by bola mŕtva. (porov. Jak 2, 17)

Sv. Pavol nás povzbudzuje: „Spravodlivý bude žiť z viery.“ (Rim 1, 17b) Preto sa nielen v tomto roku viery usilujme lepšie poznávať, upevňovať a prehľbovať vieru, ktorú sme zadarmo dostali, z ktorej máme žiť a ktorou môžeme Božou mocou nasycovať zástupy, túžiace po večnom pokrme. „My silnejší sme povinní znášať slabosti slabých.“ (Rim 15, 1a)

Malá viera prinesie duše do neba, ale veľká viera prinesie nebo do duší.

Ondrej Kelner

Tri veci, bratia, tri veci podopierajú vieru, prehlbujú nábožnosť a udržujú čnosť: modlitba, pôst a milosrdenstvo. O čo modlitba klope, to pôst dosahuje a milosrdenstvo dostáva. Modlitba, milosrdenstvo a pôst: tieto tri veci sú jedno a navzájom si dávajú život.

Slová svätého biskupa P. Chryzológa

Lebo dušou modlitby je pôst a životom pôstu milosrdenstvo. Nech ich nik netrhá, nedajú sa oddeliť. Kto má z nich len jedno, alebo kto ich nemá súčasne, nemá nič. Preto kto sa modlí, nech sa aj postí, a kto sa postí, nech sa zmilúva. Nech počuje prosebníka, kto chce, aby jeho počuli, keď bude sám prosiť. Kto si nezatvára sluch pred prosebníkom, otvára si sluch Boží.

Ten, kto sa postí, má vedieť, čo je pôst; má mať súcit s hladujúcim, kto chce, aby mal Boh súcit s ním, keď je hladný; nech sa zmilúva, kto očakáva milosrdenstvo; kto hľadá láskavosť, nech ju sám preukazuje; kto chce dostať, nech dáva. Je zlý prosebník, kto pre seba

požaduje, čo odopiera inému.

Človeče, ukáž, aké milosrdenstvo si zaslúžiš; čiže ako chceš, v akej miere chceš a ako rýchlo chceš dosiahnuť milosrdenstvo, tak rýchlo, v takej miere a tak sa aj ty zľutúvaj.

Preto, čo sme pohrdaním stratili, nadobúdajme pôstom. Pôstom obetujeme svoje duše, lebo nemáme nič lepšie, čo by sme mohli Bohu obetovať, ako potvrdzuje aj prorok,

keď hovorí: „Obetou Bohu milou je duch skrúšený; Boh nepohrdá srdcom skrúšeným a poníženým.“

Človeče, obetuj Bohu svoju dušu, prinášaj obeť pôstu ako čistú a svätú obeť, živú žertvu, ktorá zostane aj tebe a bude patriť aj Bohu. Kto toto nedá Bohu, nebude mať výhovorky, lebo nemôže nemať, kto sa sám daruje.

Ale aby toto bolo milé, musí byť pri tom milosrdenstvo. Pôst nevzklíči, ak ho nebude zavlazovať milosrdenstvo. Ak vyschne milosrdenstvo, vyschne aj pôst. Čím je dážď pre zem, tým je pre pôst milosrdenstvo. Aj keď si ten, kto sa postí, zušľachtuje srdce, očisťuje telo, vykoreňuje neresti a sadi čnosť, ak neprivedie prúdy milosrdenstva, ovocie zberať nebude.

Ty, čo sa postíš, vedz, že tvoje pole sa postí, ak mu chýba milosrdenstvo. Ty, čo sa postíš, len to, čo rozdáš z milosrdenstva, pribudne do tvojej sýpky. Preto, človeče, nestrácaj schovávaním, ale zbieraj rozdávaním. Dávaj sebe tým, že daruješ chudobnému; lebo čo nenecháš inému, to mať nebudeš.

foto: Juraj Gažovčiak

**© čo modlitba klope,
to pôst dosahuje
a milosrdenstvo dostáva**

Prirodzene nadprirodzení

Dnes som počula priateľa povedať, že nechce byť v Obnove, pretože chce zostať prirodzený - ľudský, aby mu ľudia rozumeli a nepocitovali, že je viac „obdarený“ ako oni.

Je smutné, ako niekedy dokážeme pokriviť pohľad iných na Obnovu. Sme neprirodzene nadprirodzení? Škoda, že nie vždy vieme ukázať svetu, že Obnova v Duchu je obnova v Božej láske. Nadprirodzeno je pre kresťana prirodzené, netreba ho vystavovať na obdiv. Boh jedol, pil, pracoval, chodil na svadby aj pohreby, plakal aj sa smial, miloval a bol prirodzený. Ľudia cítili jeho ľudskosť. A z lásky Boh robil zázraky. Láska sa mení na zázraky. Kde je láska(Boh) sú aj veci nadprirodzené, sú zhmotnením jeho lásky. My sme tí prirodzení a nadprirodzene koná Boh. Nebojme sa byť prirodzene nadprirodzení. Chce vstúpiť do nášho života ako k apoštolom, videniami, proroctvom, zázrakmi, snami, chce s nami hovoriť. Niekedy z radosti, že Boh koná, príliš vyzdvihujeme seba a chválime sa, ja som sa modlil a..., mám taký dar

a ty máš nejaký?

Vyhľadávame senzácie.

A v š a k
č í m
hlbšie a
mocnejšie Boh
koná, zrazu
je plno vecí medzi nami a
ním, ktoré si uchovávame
v srdci ako Mária. Ježiš
raz povedal: „Chod’ a
povedz, čo ti Boh urobil!“

a raz: „Nehovor nikomu,“ len ho treba počúvať.

Naše srdce sa podobá dóze plnej cukríkov. Sú chutné, sladké a voňavé, plné Božej lásky, možno zázrakov. Duch Svätý nám ich daroval, aby sme mohli každého človeka, ktorého stretneme, prirodzene ponúknuť.

Andrea Teplanová

predstavujeme

Ocitol som sa na úplne novej ceste

Vysoký, priamy, energický človek, horiaci túžbou evanjelizovať, tak ho poznáme z prednášok, modlitieb, spovedí na stretnutiach, konferenciách a duchovných cvičeniach. Dušan Lukáč, farár z Geľnice, sa aktívne ujal určite nie jednoduchej funkcie koordinátora Katolíckej charismatickej obnovy Slovenska.

Ako ste sa dostali do Obnovy v Duchu Svätom?

Charizmatická obnova sa šírila v podstate rovnako, ako sa môže šíriť viera v Ježiša: osobným

kontaktom človeka s človekom, svedectvom o Ježišovi Kristovi a prejavmi Ducha Svätého. Na vysokej škole, keď som mal dvadsaťpäť, som sa stretol s človekom, ktorého prežitie jeho vlast-

nej spásy a naplnenie Duchom Svätým viedlo k vydávaniu svedectva. Tam začala moja neľahká cesta obrátenia od ateizmu k viere. Vždy mal pri sebe Bibliu, čo bolo nezvyčajné - bol rok 1987. A okrem argumentov v prospech viery hovoril aj o svojej osobnej skúsenosti - nielen skúsenosti s vierou, alebo náboženským životom, ale s Ježišom. Bol som z toho vyvedený z miery. Vtedy som ešte nevedel, že je nejaká Obnova a že on prežil krst v Duchu Svätom. To prišlo až neskôr - bol to taký záver všetkého - keď som krátko pred štátnicami nepripravený vošiel na jedno tiché stretnutie vo františkánskom kostole, kde bol aj spomínaný priateľ. Bolo tam asi päťdesiat účastníkov rôzneho veku. Už asi pol roka som vedel, že verím v Ježiša. Modlil som sa modlitby, čítal som dokola Nový zákon a Žalm 51... Bolo to také tiché stretnutie bez hudby, kde sa vydávalo svedectvo o Ježišovi, o jeho pôsobení v živote ľudí. Potom to prišlo: rehoľník z Francúzska, ktorý viedol modlitbu, sa začal prihovárať k Pánovi. Vytreštil som oči a pýtal sa sám v sebe: čo? on ho vidí? Taká bola jeho modlitba presvedčivá. Potom začal potichu spievať nejakou neznámou rečou, ostatní sa pridali a zrazu sa celý kostol začal ozývať zvláštnym chorálom. Báľ som sa otvoriť oči. Myslel som, že keď ich otvorím, uvidím Ježiša. Uvedomoval som si jeho blízkosť. Jeho pohľad akoby prenikal moju bytosť. Potom to zo mňa vyletelo - veľká bolesť z toho, že som v Neho celý život neveril. Plakal som. Keď to utíchlo, mal som pocit pokoja, očistenia, odpustenia a vedel som, že som sa ocitol na úplne novej ceste. To, že to bolo stretnutie ľudí z nejakej Charizmatickej obnovy, som sa dozvedel až neskôr...

Stali ste sa koordinátorom Rady katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska. Máte nejakú vlastnú víziu jej smerovania?

S víziami je to ťažké. Treba oddeliť vlastné sny od reality, ktorú naozaj chce Pán. On sa vtelil, vie, čo robiť v danej situácii. Nemal by to teda byť len program alebo zabehané spôsoby, ktoré sme si osvojili. Určite je mojou túžbou, aby skúsenosť s naplnením Duchom Svätým bola čímsi normálnym pre každého kresťana, tak ako to ukazuje Nový zákon. Musíme však ísť ďalej, a to v tom, že sa táto skúsenosť nestane pre nás cieľom, ale dôvodom vydávať svedectvo o Ježišovi. Evanje-

lizovať.

Spolupracuje Rada KCHO so zahraničím a s ICCRS?

Počas môjho predsedovania spolupráca trochu stagnovala, čo sme si vyjasnili na stretnutí rady a dohodli sme sa, že mi v tom ostatní pomôžu.

Keďže CHO nie vždy nachádza podporu u niektorých predstaviteľov a členov Cirkvi na Slovensku, zaujímalo by nás, aký má k nej postoj Svätý Otec Benedikt XVI.?

Odmietavý postoj ľudí k Obnove môže byť často založený na predpojatosti, niekedy sa v ňom skrýva strach z neznámeho, strach z fanatizmu, strach zo straty vlastného obrazu o tom, ako má Cirkev fungovať a niekedy aj strach z ohrozenia nejakej predstavy monopolu na skúsenosť viery klerikov a zasvätených osôb. Samozrejme, že dôvod na odmietanie dávajú aj sympatizanti Obnovy svojím nezrelým a nevhodným pôsobením. Postoje pápežov Pavla VI., Jána Pavla II., Benedikta XVI. sú žičlivé a povzbudivé. Ich vyjadrenia sú ale smerované pre celé spektrum veriacich - na jednej strane, aby nebola Charizmatická obnova odmietaná, že má svoje legitímne a oprávnené miesto v Cirkvi, na druhej strane, že všetko musí podliehať úsudku autority a smerovať k dobrej celej Cirkvi.

Má Obnova podporu vo Vatikáne?

Určite áno, inak by sa javila ako čosi sektárske. Svedčí o tom aj samotné zriadenie ICCRS na podporu a pomoc Katolíckej charizmatickej obnovy. Naša odpoveď na túto dôveru zo strany vedenia Cirkvi by mala spočívať v dôveryhodnosti toho, čo robíme.

Čo vás trápi a čo vás teší v súčasnosti v KCHO?

Kedysi nám vyčítali, že Obnova sa uzatvára do seba. Samozrejme, že Obnova sa nikomu neuzatvárala, boli to len výčitky ľudí, ktorí ju vždy chápali ako čosi okrajové a čo sa ich vlastne netýka. Zdá sa mi, že sme napokon tento postoj tak trochu prijali. Uzavreli sme sa do vlastných aktivít, organizovania podujatí, ktoré navštevujú „naši ľudia“. Mnohým takýto stav vyhovuje. Keď potrebujú povzbudiť a „dotankovať“, vedia, na akú akciu majú ísť. Naše pôsobenie ako kvasu sa musí obnoviť. Na druhej strane, potešujúce je, že je stále viac ľudí, pre ktorých sa napríklad mod-

litba v jazykoch stala úplnou samozrejmosťou ich duchovného života.

Aký najväčší zázrak urobil Boh vo vašom živote?

Ak nebudem filozofovať nad tým, že je zázrak

už to, že existujem, tak najväčší zázrak, ktorý som prežil, bolo spomínané stretnutie s Ježišom v moci Ducha Svätého na stretnutí vo františkánskom kostole v Bratislave.

Andrea Teplanová

foto: archív CH.

Náš víkend

Koncom školského roka, či už to bolo pod vplyvom blížiacich sa prázdnin, alebo túžbou vymknúť sa zo stereotypu, sa zrazu na poslednom stretnutí objavil nápad zorganizovať spoločné stretnutie niekde mimo Nitry, niekde ďalej a aspoň na víkend. Veríme tomu, že to bola hlavne zásluha Ducha Svätého, ktorý vnukol našej sestre Adrike takú myšlienku.

A tak koncom prázdnin, v jedno krásne slnečné piatkové popoludnie, sa päťka dobre naladených žienok z nášho spoločenstva vybrala na „exteriérové stretnutie“, čiže vytúžený výlet. Smer bol jasný – chalupa v malej obci na Strednom Slovensku. Cesta nám rýchlo ubiehala a ani sme sa nenazdali – lebo okrem šoféra všetci pospali pri spievanom ruženci Korunka Božieho milosrdenstva – ocitli sme sa v krásnom prostredí Horehronia. Náš cieľ bol na obzore. Malebná dedinka Dubová nás už vítala. Tam sme zažili hneď niekoľko prekvapení.

Prvým bola samotná chalupa – domček ako z rozprávky. Za chalupou ovocný sad, jablone obsypané jablkami. O pár metrov ďalej sa nám pred očami vynorila pokojná hladina Hrona. To si predstavte ten pohľad: chalupa, ovocný sad a za ním brehy Hrona! Ani vo sne by nám nenapadlo, že sa ocitneme v takom prostredí. Dobre naladené a plné vďačnosti sme sa vybrali na večernú svätú omšu do susednej dedinky. Po návrate domov sme sa pohostili miestnym ovčím syrom a takto posilnené sme mohli spokojne meditovať nad úryvkom z Písma, ktoré sme si po večeri každá vylosovali. Meditácia nakoniec skončila spoločným rozhovorom, ktorý vďaka výrečnosti našich sestier trval do neskorých nočných hodín. Zaľahli sme unavené, ale spokojné, s pocitom, že máme k sebe bližšie a nepochybne vieme o sebe viac.

Na druhý deň v sobotu sme sa zobudili do sviežeho rána. Aj počasie nám bolo naklone-

né. Pán sa o nás dobre staral, Jeho prozreteľnosť všetko zariadila v náš prospech. Vyspaté, posilnené spoločnou modlitbou, ale aj chutnými raňajkami sme sa vybrali na prieskum okolia. Naším cieľom bolo neďaleké Brusno – kúpele. Ani vám nemusím opisovať tú krásu. Hotová pastva pre oči i dušu! Strávili sme tu prechádzkami príjemné doobedie, zakončené posedením pri čaji. Potom ešte trošku stíšenia sa uprostred záplavy zelene a nakoniec cesta späť do našej útulnej chalupy.

Po ľahkom chutnom obede, dobre nasýtení a spokojní, sme sa vybrali von k Hronu, kde sa začali naše spoločné modlitby za nás samých. Bolo potrebné posilniť nielen telo, ale aj nášho ducha, čo sa podarilo vo viac ako dostatočnej miere. Duch Svätý bol s nami a bol k nám neobyčajne štedrý. Ku každej z nás prehovoril cez Božie slovo jedinečným spôsobom. Spokojné, vďačné a zrelaxované sme sa vrátili a po večeri pokračovali v utužovaní vzájomných vzťahov siahodlhými rozhovormi face to face.

Nadišiel posledný deň nášho spoločného výletu – nedeľa. Sv. omša bola ako na objednávku. Birmovanci sa pripravovali na birmovku, a tak kázeň bola o Duchu Svätom. Po návrate na chalupu sme sa ešte poslednýkrát vybrali pokochať krásou prírodnej scenérie. Lúče slnka, dopadajúce na pokojnú hladinu Hrona, nás nechávali v nemom úžase nad krásou prírody. Po spoločnom obede sme sa zbalili a naplnené peknými zážitkami sme sa vydali na cestu domov.

Svrne sme sa zhodli na tom, že spoločne strávený víkend v inom prostredí prispel k upevneniu našich vzťahov v spoločenstve. Získali sme pocit, že máme k sebe bližšie, a určite o sebe vieme viac. Pán sa o nás veľmi dobre postaral. Vďaka za tento dar! Rovnako aj Duchu Svätému patrí naša vďaka a chvála!

Na záver už len naše pranie: Kiežby takéto „stretná“ boli častejšie.

Adi, Luci, Ľubi, Zuzi a Marianka
foto: archív LC

Spoločenstvo

P r a m e ň

V meste Trenčín, kde sa v októbrom čase organizuje každý rok stretnutie spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom, pôsobí aj spoločenstvo Prameň. Je akoby živým prameňom Obnovy v Duchu Svätom pre mnohých ľudí.

Animátorka Mária Bernátková
nám predstavila
a priblížila pôsobenie spoločenstva.

Ako sa formovalo vaše spoločenstvo?

Naše spoločenstvo vzniklo po seminári Obnovy v Duchu Svätom v roku 1992, a to pod vplyvom Ducha Svätého a losovania, ktorého sme sa hrozili, myslím len toho losovania, lebo ono malo narušiť a rozdeliť už existujúce spoločenstvo, ktoré sa v tej dobe venovalo najviac otázkam ekumenizmu. Nebyť stanovenej hodiny, ktorá dávala koniec našim stretnutiam, boli by sme sa mnohokrát aj rozhádali. Ale sme sa aj milovali a chceli sme byť spolu s naším Pánom a navzájom s bratmi a sestrami. Poslušne sme prijali Pánovu vôľu, no rozdelenie nás tak trochu poznačilo na celých dvadsať rokov jestvovania nášho spoločenstva, že sme sa odvtedy nedelili. Počas tohto dlhého obdobia mnoho bratov a sestier prichádzalo, odšli s nami nejaký čas a potom zase odišli, niektorí nastáli, ale niektorí sa vrátili. Všetci majú u nás dvere otvorené..

Tých „skalných“, ktorí sa pravidelne stretá-

Anička Brunovská

vždy pripravená
a ochotná modliť sa a slúžiť

Štefka Skoupová

z času na čas pre
rôzne povinnosti
využije tie otvorené
dvere a verte, každý
návrat je spojený so svedectvom,
ako Pán koná v jej živote.

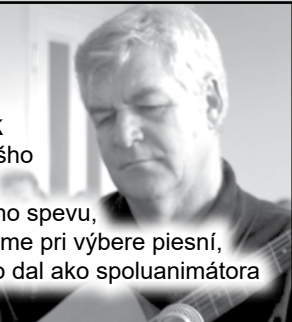
Anička Poláčková

najtichšia v spoločenstve,
tak jej Pán udelil dar jazykov,
aby sa mohla zapojiť do spoločnej modlitby,
je naším miláčikom a pečie dobré koláčiky.

Honzo Bernátek

hudobné teliesko nášho
spoločenstva, ale aj
„hudobná duša“ nášho spevu,
málokedy sa zhodneme pri výbere piesní,
no vidíte a Pán mi ho dal ako spoluanimátora
a ešte aj manžela.

Sáška Krátka

je prepojením medzi
nami a mladými, ktorých
túžime mať medzi sebou,
je mamou bubeníka,
takže občas spievame aj dvojhlasne
jej zásluhou, aj falošne, ale nie jej vinou.

Milka Danková

keď sa usmieva,
tešíme sa,
že Pán vypočul
naše modlitby,
dal jej úľavu na tele
a sme radi, že je s nami.

Ela Mrázová

je to aj moja pokrvná sestra, s ktorou prežívam
veľmi často jednotu Ducha v modlitbe.

vame, je osem – Anička Brunovská, Anička Poláčková, Milka Danková, Šáška Krátka, Ela Mrázová, Štefka Skoupová, Honzo Bernátek a Mária Bernáteková.

Dvadsať rokov, to je poriadny kus spoločnej cesty a lásky, nielen ako citu, ale hlavne rozhodnutí. A veľkého daru od Pána, šťastia, radosti aj

bolesti, a najmä vďaka a chvály nášmu Bohu, ale aj túžby po svätosti a dosiahnutí nášho cieľa, ktorým je náš Pán, nielen pre seba, ale pre všetkých ľudí.

Kde a ako sa stretávame?

Každý druhý a štvrtý štvrtok v mesiaci v kaplnke Piaristického Gymnázia Jozefa Branecského v Trenčíne, vždy po svätej omši v Piaristickom kostole Františka Xaverského. V prvý piatok v mesiaci máme otvorené stretnutie pre potreby modlitby.

Akú službu má spoločenstvo ?

Slúžime modlitbou príhovoru na našich stretnutiach, tiež na stretnutiach spoločenstiev a priateľov Obnovy v Duchu Svätom v Nitrianskej diecéze, organizujeme stretnutia Obnovy v Trenčíne a pomáhame i pri organizovaní seminárov.

Ivan Balla

Daj všetko, čo máš ...

Ja a Boh? Nie. Nič také, ako mať s Ním vzťah neexistuje... Mnohých z nás mladých doslova prepadnú myšlienky alebo slová v takomto zmysle. Ale, čo ak? Život s Bohom však môže byť aj poriadnym dobrodružstvom alebo niečím krásnym. Boh sa dotkol aj Gabiky, ktorá v nasledujúcich riadkoch píše o svojom vzťahu s Ním...

Na začiatok našej predstavovačky nám teda najskôr predstav seba.

Volám sa Gabika, mám 20 rokov. Pochádzam z Lazian, dedinky pri Prievidzi, a momentálne už druhý rok študujem v Nitre učiteľstvo hudby s anglickým jazykom.

Ako sa volá spoločenstvo, do ktorého chodíš?

Chodím do spoločenstva PIAR v Prievidzi. Pri jeho vzniku som nebola, no viackrát som o ňom počula. Začalo to tým, že pár ľudí cítilo veľkú potrebu modliť sa za našu školu aj mesto Prievidza. Stretávali sa pravidelne

pri chválach. Neskôr toto malé spoločenstvo organizovalo duchovné obnovy, na ktorých sa zúčastňovalo stále viac hlavne mladých ľudí a vznikalo stále viac nových malých spoločenstiev, ktoré tvoria spoločenstvo PIAR.

Vykonáva spoločenstvo Piar aj nejakú službu? Čoho sa týka?

Hlavnou službou je v podstate pokračovanie a rozširovanie tej prvotnej vízie. Modlíme sa spolu za Prievidzu aj za celé Slovensko na otvorených piatkových chválach v kostole, kde nás už býva podstatne viac, a snažíme sa čo najviac ľudí priviesť k Bohu. Konkrétnejšie

„Netreba hovoriť veľa svedectiev... je na čase, aby ste nejaké zažili.“

služby, ktoré máme sú: stretká s birmovancami, organizovanie duchovných obnov v mestách, do ktorých nás pozvú, raz za rok organizujeme aj benefičný koncert na podporu prievidzskej Charity. Niektorí tam ako dobrovoľníci chodia vydávať jedlo či strážiť bezdomovcov na noc – hlavne chalani.

Ako začal tvoj život s Pánom ? Kedy si prvýkrát zacítila, že sa niečo v tebe deje ?

Moje obrátenie nebolo záležitosťou krátkého časového obdobia. Od malička som vyrastala vo veriacej rodine, pravidelne sme chodili do kostola, aj som sa modlievala. Nikdy som nebola extrémne neposlušná, práve naopak, no o Bohu som mala takú skreslenú predstavu, že on vládne, je ďaleko, a aj tak si nakoniec spraví, čo chce.

Prišla som raz na jednu z tých obnov, ktoré som spomínala, a tam som videla ľudí s trochu iným prístupom. Mali niečo zvláštne v očiach, čo som chcela mať aj ja. Rozprávali o Božej láske, čím som sa dovtedy veľmi nezaoberala a očividne mali Boha na prvom mieste. Úprimne, tá obnova ma ešte nezmenila, len začala niečo nové. Začala som chodiť do spoločenstva, našla som si chlapca, začala som spievať na chválach (rada spievam) - všetko išlo ako po masle. Až po pár rokoch prišlo obdobie, keď som išla na „výšku“, ktorá ma pohltila tak, že som nemala čas na spoločenstvo, s mojím chlapcom sme sa rozišli, práve vtedy som prišla aj o hlas – celé zle. Stratila som všetko, čo som mala rada a môžem si rovno ísť skočiť z mosta, ale tu musí byť niečo viac, nejaký zmysel! A ak verím v Boha, verím v Božie kráľovstvo, prečo mu nedám svoj život naplno, aby mi On dal ten zmysel?! Táto myšlienka ma vtedy úplne prenikla. Bolo to cez moju zvyčajnú cestu do

Gabika Poliaková, študentka učiteľstva hudby s anglickým jazykom.

školy popri rieke. Práve vtedy, keď som stratila všetky svoje „istoty“ som pozrela na Boha a odovzdala všetko. A nebolo to o žiadnych pocitoch – bolo to rozhodnutie. A stále je...

Mohla by si nás mladých trochu povzbudiť k životu s Bohom. Prezrad' nám nejaké pekné svedectvo.

Ja si myslím, že netreba hovoriť veľa svedectiev... je na čase, aby ste nejaké zažili! Ak veríš v Boha, uver naplno a daj všetko, čo máš. Potom budeme môcť rozprávať svedectiev, koľko chceme. Mne, potom, ako som všetko dala Bohu, vrátil aj vzťah s tým istým chlapcom, ktorý bol ale úplne o inom ako dovtedy, v škole som nemusela písať prácu, pre ktorú som sa dovtedy trápila a museli ju písať všetci – to je na dlhé vysvetľovanie, ale vidíte – Boh sa stará v konkrétnych veciach!

Evka

foto: archív G.P.

Bola som tam, odkiaľ sa ľudia nevracajú

Chcem sa s vami podeliť o svoju radosť. Radosť z toho, že náš Boh koná v každej chvíli, aj keď nám sa zdá, akoby sa iba z diaľky nezaújato prizeral. Jemu nič nie je nemožné. Ale má svoj čas a svoj spôsob.

Väčšinu svojho života som prežila v zajatí závislostí. Ťažkú závislosť na tvrdých drogách po rokoch vystriedal alkoholizmus. A bolo to sprevádzané množstvom rôznych pridružených psychických ochorení: anorexia, bulímia, obsedantno-kompulzívna porucha, toxická psychóza, samovražedné pokusy a emocionálne poruchy osobnosti. Počas týchto rokov sa veľakrát krajné zúfalstvo striedalo s chvíľami odhodlania. Bojovala som a prehrávala, padala a znovu vstávala.

Žila som na ulici, na okraji spoločnosti, uprostred kriminálnikov, vrahov, zlodejov, narkomanov, dílerov a prostitútok. Bola som tam, odkiaľ sa už ľudia nevracajú. Ale milosrdný Boh tam bol so mnou... Chránil ma, viedol a mnohokrát ma zachránil pred smrťou (prežila som dva infarkty po podaní vysokej dávky, niekoľko intoxikácií drogami, otravy alkoholom, kómu po predávkovaní liekmi a mnohé iné).

V zúfalstve som neraz doslova kričala na Boha, kde je a prečo mi nepomôže. Ale vtedy sa mi zdalo, že je hluchý a nemý. Nezažila som zázračné uzdravenie z minúty na minútu, ktorého som sa toľko domáhala. Moje uzdravenie bolo naopak veľmi zdĺhavé, že už nik neveril.

Ja aj moji blízki sme už strácali posledné zvyšky nádeje, ale nikdy sme sa neprestali modliť a prosiť.

Môj život bol cesta. Putovanie po nej bolo dlhé a bolestné, ale Boh ma na tejto ceste učil a premieňal. Stratila som všetko (domov, rodinu), ale napokon som našla seba samu. Boh dokázal použiť aj zlé veci, ktoré ma stretli, v môj prospech. Teraz viem, že bez toho, čo som prežila, by som nikdy nebola tým človekom, ktorým som dnes.

Vďaka Ceste som nadobudla nesmierne bohatstvo – zažila som Božiu lásku! Stretla som živého Boha! Každý deň prežívam radosť a šťastie zo záchrany. Vážim si všetko, čo mám. Ďakujem s každým nádychom. Oslavujem každý deň. Oslavujem Boha, oslavujem život. Bola som príliš blízko smrti a zatrateniu, aby som mohla žiť len tak. Žijem viac, oveľa viac! Všetko naplno prežívam, viac sa radujem a menej smútim. Keď sa smejem, tak celým svojím smiechom a keď plačem, tak všetkými svojimi slzami.

Pochopila som, že nič nie je také dôležité ako láska - všeobjímajúca Láska. Ona všetko prekoná, vyrieši, vysvetlí, všetko uzdraví, obnoví a najmä dáva všetkému zmysel. Spolu s vierou je všetkým, čo k životu potrebujem.

Trvalo to dlho, ale stálo to zato. Musela som o všetko prísť, aby som pochopila. Zostala som sama pred Bohom s prázdnyimi rukami a

dušou plnou hriechu a zúfalstva. Boh ma objal a začal v troskách môjho života stavať nový dom. Dnes v tom dome žije so mnou, spolu s mužom môjho života a našimi troma deťmi.

Dobrorečím Pánovi. Nech je Jeho meno pochválené a Jeho skutky oslávéné na veky!

Margareta

foto: Juraj Gažovčiak

Každý prípad je jedinečný

V profesii zdravotnej sestry v onkologickej zložke som častokrát konfrontovaná so situáciami, kedy si plne uvedomujem ľudskú i medicínsku ohraničenosť, kedy nastáva okamih odchodu do večnosti.

Ako kresťanke mi veľmi záleží na tom, aby večnosť pre každého jednotlivca bola naplnením prísľubu „... oko nevidelo, ucho nepočulo..., čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ Tento stav však nemožno dosiahnuť v stave hriechu, v stave odmietania Boha, čo je prípad mnohých umierajúcich.

Zápas o takúto dušu je veľmi náročný, ťažký, vyčerpávajúci.... Vyžaduje diplomáciu, spojenú s vynaliezavosťou (láska je vynaliezavá), so zachovaním slobodnej vôle človeka, čo je dielo Ducha Svätého.

Duch Svätý ma do svojho diela pozval ešte pred seminárom Obnovy v Duchu Svätom, ale po jeho absolvovaní v roku 2001 ma vybavil aj potrebnými darmi – charizmami. Prijala som službu zabezpečovania sviatosti chorým a umierajúcim, čo je v súčasnosti o to ťažšie, že lôžková časť onkologického oddelenia sa nachádza vo Fakultnej nemocnici v centre mesta a moje pracovisko – ambulancia ďaleko na sídlisku Klokočina. Udržiavať kontakt s hospitalizovanými pacientmi v snahe o záchranu ľudských duší vyžaduje odo mňa ešte väčšiu náročnosť.

Raz, v stave totálnej únavy, kedy bolo treba ísť za odmietavým chorým do nemocnice, začala som vyjednávať s Duchom Svätým: „Duchu Svätý, nevládzem. Zomriem od únavy skôr ako ten, za ktorým ma posielaš. Pomodlím sa za neho Korunku Božieho milosrdenstva a Ty mu to, prosím Ťa, pripočítaj.“ Duch Svätý však bol inej mienky, lebo ma vytrvalo viedol na miesto určenia. S modlitbou spomínanej Korunky som statočne dorazila na onkológiu práve v čase, keď z izby, kde ležal „môj človek“, vychádzal nemocničný kňaz. Keďže umierajúci nemal ani tušiť, že idem cielene

za ním s úmyslom „spracovať ho“ k prijatiu sviatosti, musela som kamuflovať náhodné stretnutie. V opačnom prípade by sviatosti odmietol. Vpadla som teda do izby, tváriac sa náramne prekvapene: „Jej, pán Jozef, vy tu čo robíte? On: „Jej, sestrička, a vy tu čo robíte?“ „Ja? Prišla som za jednou dôležitou záležitosťou a tu stretnem vás,“ nemohol tušiť, že tou záležitosťou je on sám. „Ako vidím, máte tu vzácnu návštevu, pána farára. To je veľký Boží dar, treba ho využiť. Aj ste sa vyspovedali?“ Pán Jozef: „Nie, vyspovedám sa, keď mi bude lepšie.“ Ja: „No, práve preto, aby vám bolo lepšie, treba prijať sviatosti, atď., atď....“ pán farár vám rád pomôže.“ Pán farár, ohúrený mojím nečakaným vpádom a slovným prejavom, sa ma začudovane spýtal: „A vy ste kto?“ „Prepáčte, pán farár, nestihla som sa predstaviť. Som ošetrojúca sestrička pána Jozefa... ostatné vám dopoviem potom.“ Pán Jozef sa vyspovedal a - zomrel. Ja nie, hoc som si myslela, že ma hraničná únava zabije. Nezabila. Práve naopak. Dodala mi silu z radosti, že v réžii Ducha Svätého som prišla práve načas, aby sa pán Jozef stihol po vyše päťdesiatich rokoch zmieriť s Bohom.

Tento príbeh mal jemne humorný nádych, väčšinou majú skôr dramatický. Každý prípad je však jedinečný, originálny a keď končí zmierením sa s Pánom, je úžasne radostný.

Obraciam sa na všetkých zdravotníckych pracovníkov a vyzývam ich - nebojte sa pripojiť k službe Bohu a blížnym, lebo žatva je veľká, ale robotníkov málo.

foto: KM

Katarína Molnárová

Živé kvety zeme

Čím to je, že deti majú všade privilegované postavenie? Ak sa stretnú mamičky alebo staré mamy, môže byť krajšia téma rozhovoru ako ich živé kvety, respektíve vnúčatá? Ani Ježiš nedbal na únavu, keď išlo o deti, a apoštolom jasne vyjadril svoj postoj: „Nechajte maličkých prísť ku mne.“ Nevinnosť, čistosť, priehľadnosť svedomia, to sú len niektoré z atribútov detí, ktoré ich posúvajú do stredu diania v rodine i v Cirkvi. Starostlivosť o ne spája rodičov, starých rodičov, príbuzenstvo, katechéty, pretože prirodzene preberajú nevinný pohľad detí na svet, v ktorom bezbrannosť a odovzdanosť, bezhraničná dôvera v lásku otca a mamy sú predobrazom vernosti kresťana. Ježišovi Kristovi a Cirkvi.

Vo viacerých kostoloch sú populárne detské sväté omše a aktívna účasť detí na nich, ich spontánne prejavy lásky ku Kristovi sú osviežením náboženských obrádov a vzpruhou pre veriacich. Aká nesmierne dôležitá je v tomto období ich správna výchova! Kniha Sirachovcova poskytuje nemálo cenných rád: „Kto si ctí matku, počína si tak, ako keby si zhromažďoval poklady.“ „Kto si ctí otca, bude dlho žiť.“ Kedy a ako sa do čistého poľa detských srdiec dostáva kúkoľ? Úzkosť a únavu danej etapy vo vývine mladého človeka vynikajúco vyjadril M. Rúfus básnický aj esejistický: „Vždy príde čas, keď deti zjedia kľúč / od dverí tajomstva. A už ho nevrátia... A z ukradnutých zvonov / špina čas rázi falšované mince...“ My starší nemáme deti do toho času

náhliť. V Biblii priam kričí varovanie: „Kto by pohoršil jedného z týchto maličkých...“

Tínedžerský a adolescentný vek je akoby nabitý ekrazitom. Urážlivosť mladých, pocit samoty, sebaľútosť, náladovosť vyhocujú, rozpaľujú domácu scénu na maximum. Mal som možnosť vyše štyridsať rokov pracovať práve s takými mladými ľuďmi. Niektorí svoje vnútorné zranenia kompenzovali výbušným, až arogantným správaním. Ako som len fandil tým, ktorí boli živým svedectvom kresťanskej výchovy doma i v Cirkvi! Spolu s tými, čo ich pripravovali na sviatosť birmovania, som si kládol otázky: Vydržia byť v úzkom kontakte s Ježišom? Dokážu verejne prejavovať svoj postoj k nemu aktívnou účasťou na svätej omši? Radi sa zapoja do farského života? Alebo v nich prevládne svetský duch s klasickými prejavmi nerozumného zabíjania nudy? Nie všetko závisí iba od nich. Mladí sú tiež vizitkou, odrazom našej viery. Čím je pre nás viera?

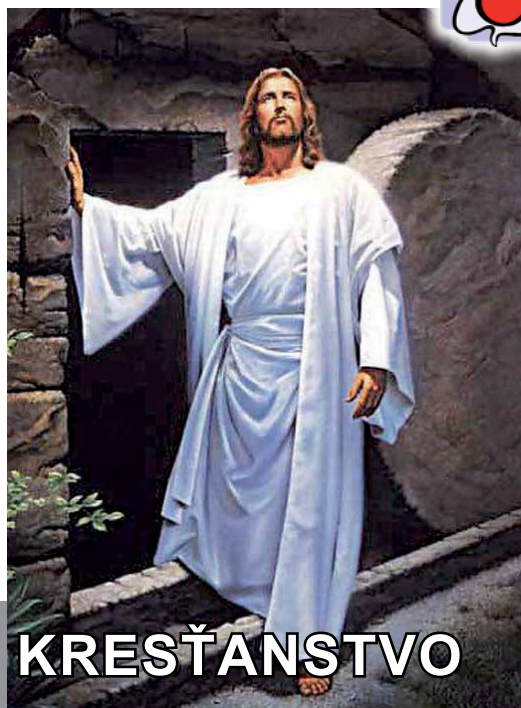
Viera je Boží dar, milosť, ale aj naše slobodné a jasné „áno“ Kristovi. Viera, to sú skutky lásky k Ježišovi, rodičom, spolužiakom, k ľuďom, s ktorými žijeme. Viera je ochota poslúžiť všade tam, kde to citlivé oči súcitu spozorujú. Viera, to je ustavičný tréning v jednej z najvznešenejších vlastností kresťana – v odpúšťaní.

Deti sú stále živé kvety. Neprekáža im, že výživu čerpajú neraz aj z čierneho podkladu zeme. Zachraňuje ich aspoň do času nevinnosť. Len nech na nich nikto nehádza blato vlastných nerestí! Umožnime ich dušiam, aby mohli prirodzene stúpať k svojmu láskavému Zdroju v nebi. Rozumnou výchovou dbajme o to, aby ich priskoro nezrážala dolu páľava sebeckosti.

Andrej Sivča

foto: M. Teplanová

REINKARNÁCIA a KREŠŤANSTVO

Viera v reinkarnáciu je v súčasnosti veľmi populárna. Bohužiaľ jej podľa nás často aj niektorí „moderní“ kresťania, niekedy aj vplyvom názorov prúdu New Age, ktoré propaguje náboženské koncepcie, cudzie kresťanstvu.

Čo je reinkarnácia?

Reinkarnácia je mnohonásobné rodenie sa človeka po smrti skrze vstupovanie jeho duše do tela inej bytosti (človeka, zvieratá či akéhosi elementu prírody). Je vlastná pre hinduizmus, budhizmus, džinizmus a v minulosti pre manicheizmus, gnózu či egyptské náboženstvo. Súčasne sa stala predmetom výskumov parapsychológie, pričom sa spája so špiritizmom (teozofia a antropozofia), mágiou a psychoterapiou. Vyznáva ju tiež scientologická cirkev.

Pojem úzko súvisiaci s reinkarnáciou je karma, čo znamená?

S každou činnosťou človeka, podľa hinduizmu, sú úzko spojené jeho následky. Karma - to sú následky dobrých alebo zlých činov, spáchaných počas skorších vtelení, akýsi „dlh“ nahromadený dušou. Všetko, čo sa deje s človekom, je spôsobené životom v

predchádzajúcom vtelení. Treba sa teda usilovať, aby sme čo najlepšie vykonávali svoje povinnosti daného vtelenia, aby sme sa v ďalšom živote narodili vo vyššej kaste.

Je chápanie reinkarnácie rovnaké u hinduistov aj budhistov?

V hinduizme božstvo nie je osobnou energiou. Nejestvuje zásadný rozdiel medzi človekom a zvieratom. Veria, že duša zvieratá v ďalšom vtelení môže mať ľudskú formu. Ak je karma dobrá, ďalšie vtelenie duše nastane vo vyššej kaste, keď je zlá – v nižšej. Cieľom každého jestvovania je oslobodenie sa z matérie a zliatie sa v jedno s neosobným bohom. Človek sa „očisťuje“ na ceste ďalších vtelení, až dosiahne stav dokonalosti a jednoty s Vesmírom, nazývaný mokša. Cieľom reinkarnácie je odrábanie nahromadenej zlej karmy a vyhýbanie sa tvoreniu novej – cyklus postupných vtelení trvá, až kým človek splatí celý

dlh svojej karmy a oslobodí sa od samsary - kola vtelení, utrpení a dospeje ku konečnému osvieteniu - samadhi.

Budhistická doktrína nového narodenia neobsahuje vieru v dušu, čo ju odlišuje od hinduizmu. V budhizme prameňom klamstva, a tým aj utrpenia, sú: žiadostivosť, nenávisť a omyl. Všetko, čo jestvuje, je súborom utrpení. Koncom vtelení je nirvána - vyhasnutie utrpenia a vyslobodenie zo samého jestvovania - z dukkha, ktoré je prameňom súženia. Tento proces možno „vylepšiť“ meditáciou a vytvorením napomáhajúcich karmových podmienok.

Vnímajú reinkarnáciu moderní ľudia Západu inak?

Vo vedomí ľudí Západu je chápaná ako ďalšia šanca daná človeku, nádej, že „v budúcom vtelení bude lepšie“, poznačená svojským optimizmom. Okrem toho vtelenia sa uskutocňujú iba v ľudských podobách a nevracia sa k nižším vteleniam.

V čom je jej neprijateľnosť pre kresťana?

Presvedčenie, že človek sa spasí sám vlastným úsilím, skrze cvičenie rôznych foriem jogy, meditácie a ďalšie vtelenia, vedie ku krajnému egocentrizmu a úplnej ľahostajnosti k potrebám iných. Ideálom je dosiahnutie blaženého stavu a dokonalej ľahostajnosti vo vzťahu ku všetkému, čo jestvuje mimo vlastného ja. Keďže pôvod utrpenia je chápaný zlou karmou, preto je nezmyselnou vecou, dokonca nemilosrdnou, pomáhať trpiacej osobe, lebo ona sama a iba ona si musí vypracovať lepšiu karmu. Nie je dovolené nikomu pomáhať, lebo narušujeme týmto spôsobom jeho karmu – robíme mu jednoducho krivdu.

Nájde v Biblii potvrdenie alebo náznak reinkarnácie?

V Biblii nenájde žiadne potvrdenie teórie reinkarnácie. Katolícka cirkev hlása, že smrť je koncom pozemského putovania človeka (II. vatikánsky koncil, „Lumen genti-

um“, 48), už sa nevrátime do ďalšieho pozemského života. Po smrti teda niet reinkarnácie (KKC 1013), lebo ľudom je určené raz zomrieť, a potom bude súd (Hebr 9, 27) a nezbúďaj, že niet návratu (Sir 38, 21a). Prijatie koncepcie putovania duší je popretie spásnej smrti Krista. Reinkarnácia zavrhuje Ježiša Krista ako Vykupiteľa. Dokonalosť dosiahne v reinkarnácii človek sám, nie je potrebný Spasiteľ. Pre kresťana je jediným Spasiteľom Ježiš Kristus. Viera v reinkarnáciu vylučuje kresťanskú koncepciu spásy: Kristus: raz sa obetoval, aby sňal hriechy mnohých, a druhý raz sa zjaví - bez hriechu - na spásu tým, čo ho očakávajú (Hebr 9, 28). Kristus totiž raz zomrel za hriechy (1 Pt 3, 18n).

Cirkevní Otcovia (sv. Justín, sv. Irenej z Lyonu, sv. Klement Alexandrijský, Tertulián, Origenes, sv. Gregor z Nissy, sv. Ambróz, sv. Augustín, sv. Bazil, sv. Gregor Naziánsky, sv. Ján Chryzostom) vystupovali, podobne ako i neskoršie koncily, proti doktríne reinkarnácie. Jej odsúdenie nadobúda u nich radikálny charakter, ktorý nepozná žiadne výnimky. Táto teória sa nedá spojiť s náukou o zmŕtvychvstaní tiel (por. BF VIII 102; por. BF IX 2, 4,8-9, 10, 28, 30). Boh netvorí pre zničenie a túži po spásе celého človeka – aj jeho telesnosti. Reinkarnácia zavrhuje náuku o očistci a je v rozpore s doktrínou večného trestu pre odsúdených, ktorá sa nachádza v Biblii (por. Jób 7, 9; por. Iz 66, 24; por. Jdt 16, 17; por. Mk 9, 43; por. Mt 10, 28). Doktrína reinkarnácie je pre kresťana absolútne neprijateľná.

Je možné, že duše zomrelých prosia o pomoc, existuje Očistec?

Modlitba za zomrelých je prirodzený dôsledok viery v jestvovanie očistca. Svätý Pavol sa sám modlil za zomrelého Onezifora (2 Tim 1, 18). Očistec je rozhodne čímsi iným ako trest večného odsúdenia (duše tých, ktorí zomierajú v stave smrteľného hriechu, priamo po smrti idú do pekla, kde trpia „muky večného ohňa“ – (por. Mt 12, 32; por. 1 Kor 3,

15; 1 Pt 1, 7; por. Benedikt XII., „Benedictus Deus“, BF VIII 110; por. Pavol VI., „Vyznanie viery Božieho ľudu“, 12). Svätá Faustína, páter Pio neraz spomínali osoby, ktoré k nim prichádzali z očistca s prosbou o modlitbu. Po orodujúcej modlitbe či Eucharistii, slávenej na úmysel zomrelého, sa objavovali ešte raz, keď d'akovali a hovorili, že už opustili očistec a teraz sa radujú v sláve neba.

Máme dôkaz zmŕtvychvstania?

Tvár zmŕtvychvstalého Krista sa odtlačila na šatke, ktorá prikrývala Jeho tvár v momente zmŕtvychvstania (tzv. plátno z Manopello).

Je potrebné modliť sa za zomrelých?

Modlitba za živých i zomrelých je jedným zo siedmich skutkov milosrdenstva pre dušu. Naše modlitby môžu pomôcť zomrelým, prebývajúcim v očistci, v očisťovaní za viny hriechu, a urýchliť chvíle ich konečnej spásy (Bervarium Fidei, BF VIII 104, 106, 112-113, 117; por. sv. Gregor Veľký, „Dialógy“, 4, 41, 3; por. Katechizmus Katolíckej cirkvi, KKC 1031).

Aj Cyril Jeruzalemský v diele Mystagogická katechéza hovorí: „Modlime sa za tých, ktorí pred nami zomreli, veriac, že tým veľa získajú duše, za ktoré sú obetované prosby počas slávania svätej a mimoriadnej obety.“

Ako sa modliť za zomrelých?

Aby sme im pomohli, Cirkev predkladá Bohu modlitby a odpustky, získané živými, a predovšetkým obetu svätej omše (por. Lyonský Koncil II., IX 32n, BF 106; „Patrologia graeca“, 61, 594-595). Modlitba za zomrelých je vyznaním viery v spoločenstvo svätých (zvláštnym spôsobom túto pravdu zakusujeme na spomienku Všetkých verných zomrelých). Príklad modlitby za zomrelých uvádza 2 Kniha Machabejská, keď chváli počínanie Júdu Machabejského, ktorý priniesol prosebnú obetu za zabitých vojakov, aby boli oslobodení od svojich hriechov (por. 2 Mach 12, 43-46). Cirkev od počiatku jestvo-

Hinduistickí mnísi

vania uctieva pamiatku zomrelých a obetuje za nich eucharistickú obetu a modlitby, odporúča almužnu, odpustky, ktoré môžeme získať každý deň v roku, napríklad, keď sa modlíme krížovú cestu, posvätný ruženec či Korunku k Božiemu Milosrdenstvu alebo vykonávame iné skutky nábožnosti a kajúcnosti (KKC 958; por. II. vatikánsky koncil, Lumen gentium“, 50). Známe sú gregoriánske sväte omše, kedy sa slúži tridsať svätých omší tridsať dní za sebou.

Aký je zmysel modlitby za zomrelých?

Kardinál Joseph Ratzinger sa veľmi známenitým spôsobom vyslovuje o zmysle modlitby za zomrelých: „Človek by chcel – je to jeho prvotným impulzom – ešte čosi urobiť pre zomrelých, zvlášť, keď vidí, že zostal ich dlžníkom, a ustanoviť dodatočné formy skutkov lásky. (...) Modlitbu za zomrelých možno uznať za prejav hlbokého presvedčenia, že môžeme pre nich ešte urobiť čosi dobré. Myslí, že vlastne tento ľudský aspekt ukazuje, čo znamená idea očistca. Zomreli sa nachádzajú ešte v stave, v ktorom im môžu pomôcť naše modlitby“ (por. J. Ratzinger, P. Seewald: Boh a svet. Viera a život v dnešných časoch, Krakov 2005).

spracovala: Andrea Teplanová

foto: internet

Počas dušpastierskej návštevy kňaz zaklopal na byt staršej, osamelej ženy. Tá po spoločnej modlitbe veľmi prosila, aby na chvíľku zostal.

- Dáte si čaj a kúsok jablkového koláča? Musíte ochutnať môj jablkový koláč – dodala.

Jablkový koláč bol v podstate výborný a rozprávali sa bez problémov, keby nebolo miláčika domácej paney – malého, ale veľmi hlučného ratlíka. Veľmi nepriaznivo sa správal voči kňazovi. Vrčal a hrýzol striedavo, pričom sa snažil chytiť zubami reverendu. Majiteľka psa sa zbytočne usilovala zatvoriť ho do kuchyne.

– Nehnevajte sa na môjho psíka – povedala konečne s pokojným úsmevom.

– Psík je trochu nervózny, lebo tanierik, z ktorého jete jablkový koláč, je jeho tanierikom. On z neho denne jedáva.

Benedikt XVI.

A našiel sa i človek, pred ktorým pápež údajne stratil reč. Bola to najmladšia ratolesť – vnučka jednej rodiny v Regensburgu, jeho známych. Majú vraj Benedikta XVI. na fotografii, ako na Vianoce v r. 2003 kľací pri deťoch a hrá sa s nimi. Potom mu to najmenšie škvrňa ukázalo i svoj

Betlehem s figúrkami. „Ale tieto tam asi nepatria,“ napomenul vtedy

kardinál maličkú, keď zazrel malé umelohmotné postavičky.

„To keby prišlo Panne Márii alebo sv. Jozefovi zle, tak tam takto stále stoja.“ Až teraz si kardinál všimol, že sú to zdravotné sestričky.

Koľko ateistov je treba na výmenu jednej žiarovky?

Jeden. Aj tak však zostáva v temnote.

Koľko charizmatikov je treba na výmenu jednej žiarovky?

- a) Jeden, zatiaľ čo má pri chválach zdvihnuté ruky.
- b) Troch, jeden vymieňa a dvaja chytajú.
- c) Dvadsať, jeden to urobí a s devätnástimi sa potom zdieľa o svojej skúsenosti.

Audiencia cirkusu

Vigília Turíc v Nitre

Spoločenstvá KCHO pozývajú veriacich
na celodenné stretnutie

18. mája 2013

Farský kostol sv. Gorazda v Nitre na Klokočine o 10:00

Bližšie informácie na tel: 0907 407 050

KONTAKTNÉ ÚDAJE KCHOS

Rožňava	Dušan Lukáč (koordinátor KCHOS)	0903 635 996	lukacd@psg.sk
	Mária Lőrincová	0904 549 333	lorincova@slovanet.sk
Bratislava	Elena Ferancová (zástupca koordinátora)	02 43 296 917 0905 335 854	seminar.elena@gmail.com
Trnava	Anton Gubala	0905 512 749	franton48@seznam.cz
	Helena Karásková	033 5597 394 0915 429 973	karaskova@topcomp.sk
Nitra	Peter Brodek	037 6515 571	brodek@ksnr.sk
	Mária Bernátková	0903 585 586	bernatkova.maria@zoznam.sk
Košice	František Klimo	0907 534 970	fklimo@yahoo.com
	Peter Slávik	0908 989 538	peter.sl@centrum.sk
Banská Bystrica	Václav Kocián	0903 571 499	jaszv@in.slovanet.sk
	Viera Nemcová	0910 978 956	vierka.jas@zoznam.sk
Spiš	Milan Hvizdoš	0904 109 521	
	Juliana Hýrošová	044 4341 264 0902 737 623,	tereziavelka@zoznam.sk
Žilina	Miroslav Bilčík	0904 607 070	mbilcik@gmail.com
	Jozef Kvašňovský	0904 273 060	jozefpc@azet.sk

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu ročník 5

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: Andrea Teplanová

Zástupca šéfredaktora: Peter Teplan

Redakčná rada: Ivan Balla, Juraj Pluta,

Eva Koprďová, Miroslav Bilčík

Grafik: Mária Teplanová

Fotograf: Gabika Šunderlíková

Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: +421 (0)907 751 826
http://www.kcho.sk

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

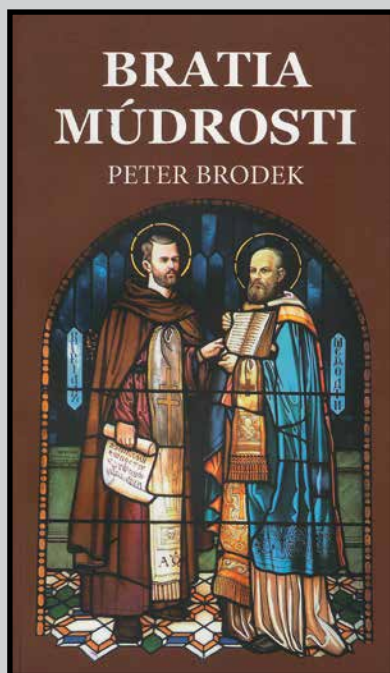
Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.

Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom.

Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne **0,50 €**. VÚB účet číslo: **1800629557 / 0200**

Kniha **BRATIA MÚDROSTI** postytuje úvahy nad vzácnymi historickými udalosťami našich kresťanských a národných dejín a usiluje sa ich aktualizovať pre praktický každodenný život kresťana našich čias. Čitateľovi dáva príťažlivú ponuku, ktorá je obohacujúca a aktuálna. Nezaváňa muzeálnym pachom minulosti, ale oslovuje veriacich i tých, ktorí majú pre mnohé príčiny ďaleko ku kresťanským hodnotám.

Kiež by nám tieto myšlienky pomohli uskutočňovať dobro v duchu svätých Cyrila a Metoda.

CHARIKNIŽNICA

1/2013

Knieža Rastislav, bez ktorého by Európa nemala svojich patrónov a apoštolov Cyrila a Metoda, ten, ktorý za ich pomoci položil kultúrne, právne, školské i cirkevné základy pre svoju ríšu a dal príklad ďalším Slovanom. Ten, ktorý spolu s Kocelom vydobyl u pápeža pre Slovenov vlastnú cirkevnú provinciu na čele s arcibiskupom Methodom. Táto kniha je pokusom aspoň trochu priblížiť život a dielo Rastislava.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky na čísle 0911 958 334